

Rapszódia; két tételben

[2014. május]

Nem fáztam meg, nem volt hideg,
Ha fel mertem rá nézni, valamiért
fémszínűnek láttam a szempárt.
Szobroknál látsz ilyen, de ott akkor
megalázva éreztem magam, pedig
nem volt nálam semmi se, kirázta
belőlem a bénaságot, kinyitottam
a számat. Szavakat soroltam, és
próbáltam fokozni, kóvályogtam,
majd futottam, aztán a rohanás
maradt, és elmúlt, elfordultam.
Elég, szóltam. Kifordultam, mint
vödörből a homok, visszafordulva
láttam: árnyékom nem mozdul.
Még mindig, mindig az arcáig ér.

*

Mit fázok én, jajgatok a hidegtől,
baszok felnézni rád, megvetsz és
a fémszínű Hegeso-szememben
újra bámulom a saját szobromat.
Megaláztál, és megdöglött tőled
a bennem lévő bolond, és nem
szóltam hozzád, hisz sírom is
kéne, rongyos ruhád márvány,
rám tapad, szakíts el, ha mersz,
visszabeszélsz. Virág az ember,
gyökere a félelem, kiborul a föld,
mert félsz tőlem. Halvány-jaj
a szívben, nincs semmi sem,
semmi baj, semmi baj, semmi,
majd kinövöd a bajt. Hahaha.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Nagypál István

Látó Szépirodalmi Folyóirat